

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM

den 17 september 2003 *

I de förenade målen T-309/01 och T-239/02,

Peter Biegi Nahrungsmittel GmbH, Frankfurt am Main (Tyskland),

Commonfood Handelsgesellschaft für Agrar-Produkte mbH, Langen (Tyskland),

företrädna av advokaterna K. Landry och L. Harings,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av J.-C. Schieferer, R. Tricot och X. Lewis, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av advokaten M. Núñez-Müller, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: tyska.

angående talan om ogiltigförklaring till en del av kommissionens beslut K (2001) 2533 av den 14 augusti 2001 (REC 4/00), enligt vilket bokföring skall ske i efterhand av de importtullar som inte krävts ut från bolaget Peter Biegi Nahrungsmittel GmbH för importerna av fjäderfäkött från Thailand under perioden från den 13 juli till den 18 juli 1995 och från den 4 september till den 22 september 1995 (mål T-309/01) samt vidare talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut K (2002) 857 av den 5 mars 2002 (REC 4/01), enligt vilket bokföring skall ske i efterhand av de importtullar som inte krävts ut från bolaget Commonfood Handelsgesellschaft für Agrar-Produkte mbH för importen av fjäderfäkött från Thailand den 24 juli 1995 (mål T-239/02),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen),

sammansatt av ordföranden, V. Tiili, samt domarna P. Mengozzi och M. Vilaras,

justitiesekreterare: byrådirektören I. Natsinas,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter förhandlingen den 17 september 2003,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

- 1 I och med artikel 3 i rådets förordning (EG) nr 774/94 av den 29 mars 1994 om öppnande och förvaltning av vissa gemenskapstullkvoter för nötkött av hög kvalitet, griskött, fjäderfäkött, vete och blandsäd samt kli och andra restprodukter (EGT L 91, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 11, s. 108) öppnades från och med den 1 juli 1994 en årlig gemenskapstullkvot med en total volym på 15 000 ton för fjäderfäkött som omfattas av KN-nummer 0207 41 10, 0207 41 41 och 0207 41 71. Inom ramen för denna kvot fastställdes den tillämpliga tullen enligt Gemensamma tulltaxan till 0 procent. Samma årliga gemenskapstullkvot med nolltullsats föreskrivs i artikel 1 i kommissionens förordning (EG) nr 2198/95 av den 18 september 1995 om ändring av rådets förordning (EG) nr 774/94 (EGT L 221, s. 3), som har varit tillämplig från och med den 1 juli 1995 i enlighet med artikel 2 i samma förordning.

- 2 Artikel 1 i kommissionens förordning (EG) nr 1431/94 av den 22 juni 1994 om föreskrifter för tillämpningen inom fjäderfäköttsektorn av de importförfaranden som föreskrivs i rådets förordning (EG) nr 774/94 (EGT L 156, s. 9; svensk specialutgåva, område 2, volym 11, s. 123), som trädde i kraft den 26 juni 1994 i enlighet med artikel 8 i samma förordning, har följande lydelse.

All import till gemenskapen enligt de tullkvoter som öppnas genom artiklarna 3 och 4 i förordning ... nr 774/94 för produkter i de grupper som avses i bilaga 1 till den här förordningen skall omfattas av uppvisandet av en importlicens.

De kvantiteter produkter på vilka dessa förfaranden är tillämpliga och satsen för minskning av avgiften skall vara de som anges för varje grupp i bilaga 1.

- 3 I bilaga 1 till förordning nr 1431/94 tillämpas en avgift på 0 procent för en volym som uppgår till högst 5 100 ton per år för kycklingkött som omfattas av KN-nummer 0207 41 10, 0207 41 41 och 0207 41 71 från Thailand (grupp 2). Samma avgift tillämpas på en årlig volym på 7 100 ton kycklingkött, som omfattas av ovannämnda KN-nummer, från Brasilien (grupp 1) och en årlig volym på 3 300 ton från andra tredje länder (grupp 3).

- 4 Genom artikel 1 i rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (EGT L 256, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 13, s. 22) har en ny nomenklatur, kallad Kombinerade nomenklaturen, eller förkortat KN, upprättats. Kombinerade nomenklaturen återges i bilaga I till denna förordning. I denna bilaga fastställs även tillämpliga tullsatser liksom annan nödvändig information.

- 5 Genom kommissionens förordning (EG) nr 1359/95 av den 13 juni 1995 ändrades bilagorna I och II till förordning (EEG) nr 2658/87 och upphävdes förordning (EEG) nr 802/80 (EGT L 142, s. 1). Förordning nr 1359/95 trädde i kraft den 1 juli 1995 i enlighet med artikel 3 i denna förordning.

- 6 Bilaga I, Kombinerade nomenklaturen, i denna ändrade version innehöll i del 3, "Taxebilagor", avdelning III, "Kvoter", en bilaga 7 med titeln "WTO-tullkvoter

som skall öppnas av ... behöriga gemenskapsmyndigheter”. Vid löpnummer 18 i sistnämnda bilaga återfinns följande:

Löpnummer	KN-nr	Beskrivning	Kvotmängd	Tullsats (%)	Övriga betingelser och villkor
1	2	3	4	5	6
...	...	...	...	...	...
18		Styckningsdelar av fjäderfä av arten <i>Gallus domesticus</i> , frysta:	15 500 ton	0	
	0207 41 10	Benfria			
	0207 41 41	Bröst och delar därav			
	0207 41 71	Andra			

- 7 I artikel 220.2 b i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4) (nedan kallad tullkodexen) föreskrivs följande.

2. ... bokföring i efterhand [skall] inte ske i följande fall:

...

- b) Det rätta tullbeloppet har inte bokförts på grund av ett misstag från tullmyndigheternas sida och gäldenären kunde inte rimligen ha upptäckt detta, eftersom denne för sin del handlat i god tro och följt bestämmelserna i den gällande lagstiftningen i fråga om tulldeklarationen.

...

Bakgrund och förfarande

- 8 Peter Biegi Nahrungsmittel GmbH och Commonfood Handelsgesellschaft für Agrar-Produkte mbH (nedan kallade Biegi respektive Commonfood och tillsammans kallade sökandena) är tyska associerade bolag som är verksamma inom sektorn för handel med fjäderfäkött. Sökandena är bland de största importörerna av kycklingkött i Tyskland.
- 9 Genom dekret av den 29 juni 1995 (kallat Eilverteiler) ändrade det tyska finansministeriet den tyska tulltaxan (Gebrauchszolltarif) genom att bland annat tillägga tullkvoten K 4047 (kycklingkött) med nolltullsats från och med den 1 juli 1995. Denna kvot motsvarar ovannämnda KN-nummer 0207 41 10, 0207 41 41 och 0207 41 71. Eilverteiler innehöll ingen anvisning avseende krav på importlicens för import av varor som omfattas av ovannämnda tullkvot.
- 10 Under perioden från den 13 juli till den 18 juli 1995 och från den 4 september till den 22 september 1995 deklarerade Biegi import, i ett flertal försändelser, av

frysta styckningsdelar av kyckling (KN-nummer 0207 41 10) från Thailand. Den 24 juli 1995, deklarerade Commonfood import, i ett flertal försändelser, av styckningsdelar av kyckling, som omfattas av samma KN-nummer, från Thailand. Sökandena bifogade inte importlicenser till tulldeklarationerna.

- 11 Som en följd av ändringen av den tyska tulltaxan, genom Eilverteiler, utnyttjade det behöriga tullkontoret emellertid ovannämnda gemenskapstullkvot och beviljade sökandena tullbefrielse.

- 12 Eftersom sökandena ifrågasatte de tullar som tillämpades vid tullklareringen i juli 1995, kontaktade de under augusti 1995, genom den ansvarige för förvaltningen av importlicenserna, finansministeriet och den centrala tillsynsmyndigheten för tullkvoter per telefon för att erhålla närmare upplysningar om vilka bestämmelser som är tillämpliga avseende importerna av de ifrågavarande varorna. De tillfrågade myndigheterna svarade först per telefon att de tullar som hade tillämpats var riktiga även om en importlicens inte visades upp som stöd för tulldeklarationen. Sökandena begärde då en skriftlig bekräftelse av de upplysningar som hade lämnats.

- 13 I det skriftliga svaret från de tyska tullmyndigheterna, som översändes till sökandena genom skrivelse av den 22 augusti 1995, angavs emellertid att det vid utnyttjande av kvoten krävs att en importlicens visas upp som stöd för tulldeklarationen. Samma dag ändrade finansministeriet den tyska tulltaxan med retroaktiv verkan. Denna ändring fick till följd att det från och med den 1 juli 1995 är nödvändigt att visa upp en importlicens vid utnyttjande av den ifrågavarande tullkvoten.

- 14 Genom två skattebeslut om ändring som antogs den 12 augusti och den 13 augusti 1996 inledde det behöriga tullkontoret, det vill säga Hauptzollamt Bremen-Freihafen, uppbörden i efterhand av importtullarna, det vill säga, vad beträffar Commonfoods importer totalt ett belopp på 222 116,06 tyska mark (DEM) (beslut av den 12 augusti 1996) och vad avser Biegis importer totalt ett belopp på 259 270,23 DEM, varav 218 605,64 DEM avseende importerna under juli 1995 och 40 664,59 DEM avseende importerna under september 1995 (beslut av den 13 augusti 1996).
- 15 Sökandena anförde att importtullar inte skulle bokföras i efterhand, eftersom de var i god tro, de tyska myndigheterna hade begått ett misstag och detta inte kunde upptäckas.
- 16 Eftersom sökandenas ansökningar avslogs den 30 juli 1997 av det behöriga tullkontoret, väckte sökandena talan vid Finanzgericht Bremen (Tyskland). Det framgår av protokollet från den muntliga förhandlingen som ägde rum den 14 december 1999 att denna domstol, efter utredning av målet, ansåg att Biegis talan beträffande tulldeklarationerna från september 1995 sannolikt inte skulle vara framgångsrik, eftersom detta bolag på vederbörligt sätt hade informerats om det aktuella exakta rättsläget genom skrivelse av den 22 augusti 1995 från ovannämnda tyska tullkontor. Finanzgericht Bremen rekommenderade Biegi att överväga att återkalla sin talan vad avser dessa deklarationer. Vad beträffar tulldeklarationerna från juli 1995, ansåg samma domstol däremot preliminärt att det var möjligt att bevilja sökandena ett skydd för deras berättigade förväntningar i den mening som avses i artikel 220.2 i tullkodexen och föreslog att det behöriga tullkontoret skulle kontrollera om det var möjligt att upphäva ovannämnda skattebeslut om ändring av den 12 augusti och den 13 augusti 1996 vad avser de ifrågavarande deklarationerna.
- 17 I enlighet med artikel 871 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 2913/92 (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1), i dess ändrade

lydelse, ansökte Förbundsrepubliken Tyskland, genom skrivelser av den 2 augusti 2000 och den 17 april 2001, om att kommissionen med stöd av artikel 220.2 b i tullkodexen skulle besluta huruvida det var motiverat att inte bokföra importtullar i efterhand i tvisterna mellan myndigheten och Biegi och Commonfood.

- 18 Kommissionen ansåg att omständigheterna i målen inte visade på något misstag från tullmyndigheternas sida som inte kunde upptäckas av en aktör i god tro, i den mening som avses i artikel 220.2 b i tullkodexen, och beslutade därför, genom beslut antagna den 14 augusti 2001 (mål T-309/01) och den 5 mars 2002 (mål T-239/02) (nedan tillsammans kallade de omtvistade besluten) som meddelades till Biegi den 5 oktober 2001 respektive till Commonfood den 25 juni 2002, att de importtullar som var föremål för Förbundsrepubliken Tysklands ovannämnda ansökningar skulle bokföras.
- 19 Sökandena har, genom ansökningar som inkom till förstainstansrättens kansli den 12 december 2001 och den 8 augusti 2002, väckt talan som registrerats under målnummer T-309/01 respektive under målnummer T-239/02.
- 20 I mål T-309/01 avslutades det skriftliga förfarandet den 1 juli 2002.
- 21 I mål T-239/02 beslutade förstainstansrätten (fjärde avdelningen), den 10 december 2002, i enlighet med artikel 47.1 i förstainstansrättens rättegångsregler i deras lydelse av den 6 december 2000 (EGT L 322, s. 4), att ytterligare inlagor inte var nödvändiga, eftersom ärendet var tillräckligt utrett för att parterna skulle kunna utveckla sina grunder och argument under det muntliga förfarandet. Eftersom Commonfood inte begärde att få inge komplettering i ärendet, avslutades det skriftliga förfarandet i mål T-239/02 den 17 december 2002.

- 22 I enlighet med artikel 50 i förstainstansrättens rättegångsregler beslutade ordföranden på förstainstansrättens fjärde avdelning den 17 november 2003 att målen T-309/01 och T-239/02 skulle förenas vad gäller det muntliga förfarandet och domen.
- 23 Inom ramen för processledningen anmodade förstainstansrätten kommissionen att inkomma med en handling. Kommissionen efterkom förstainstansrättens begäran inom den föreskrivna fristen.
- 24 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (fjärde avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet. Parterna utvecklade sin talan i de båda målen och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 2 april 2003.

Parternas yrkanden

- 25 I mål T-309/01 har Biegi yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara kommissionens beslut av den 14 augusti 2001 (REC 4/00), i den del som det innebär att importtullar skall bokföras i efterhand till ett belopp om 218 605,64 DEM,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

26 I mål T-239/02 har Commonfood yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara kommissionens beslut av den 5 mars 2002 (REC 4/01), som innebär att importtullar skall bokföras i efterhand till ett belopp om 222 116,06 DEM,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

27 Kommissionen har i mål T-309/01 respektive i mål T-239/02 yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan,

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

28 Som stöd för talan i de båda målen har sökandena åberopat tre grunder avseende åsidosättande av dels artikel 220.2 b i tullkodexen, dels proportionalitetsprincipen, dels principen om god förvaltningssed och principen om likabehandling.

Den första grunden: åsidosättande av artikel 220.2 b i tullkodexen

Parternas argument

- 29 Sökandena anser att villkoren för tillämpning av artikel 220.2 b i tullkodexen är uppfyllda i förevarande fall vad beträffar de omtvistade importerna i juli 1995. Det är följaktligen inte motiverat att bokföra importtullar avseende dessa i efterhand och de omtvistade besluten skall därför ogiltigförklaras.
- 30 Sökandena har för det första gjort gällande att det misstag som de behöriga tyska tullmyndigheterna har begått inte kan bestridas. I Eilverteiler, genom vilket det tyska finansministeriet ändrade den tyska tulltaxan med verkan från och med den 1 juli 1995, omnämndes inget krav på uppvisande av en importlicens vid utnyttjandet av tullkvoten K 4047 som anges däri. Samma misstag har begåtts av de tyska myndigheter som är ansvariga för tullklarering, såsom Hauptzollamt Bremen-Freihafen, Bremerhaven och Hamburg-Ericus (nedan kallade Hamburg-Freihafen), och av de centrala tillsynsmyndigheterna för tullkvoter vid Oberfinanzdirektion Köln, som ansåg att det inte krävdes att importlicenser visades upp vid utnyttjande av kvoterna.
- 31 Härvid har sökandena påstått att deras medarbetare Steiner, som var ansvarig för importlicenser, i början av juli 1995 mottog upplysningar per telefon av en behörig tjänsteman vid den centrala myndigheten för tullkvoter om att tullkvoten K 4047 i Eilverteiler utgjorde en särskild tilläggskvot som inte innebar att importlicenser behövde visas upp. Samma upplysningar lämnades till sökandena av finansministeriet och den centrala tillsynsmyndigheten för tullkvoter per

telefon den 18 augusti 1995 efter de omtvistade importerna, vilket sökandena begärde att få en skriftlig bekräftelse på. Sökandena har begärt att deras medarbetare Steiner och Paparatti skall höras angående detta.

- 32 Som svar på kommissionens argumentation, att det inte finns stöd för de upplysningar per telefon som påstås ha lämnats till sökandena före de omtvistade importerna, att upplysningarna är irrelevanta och har åberopats alltför sent för första gången i ansökan, har Biegi hänvisat till skrivelsen av den 2 juni 2000, som de tyska tullmyndigheterna har skickat till kommissionen, och till ovannämnda protokoll från den muntliga förhandlingen den 14 december 1999 vid Finanzgericht Bremen, som bekräftar att nämnda upplysningar har lämnats.
- 33 För det andra har sökandena gjort gällande att de inte kunde upptäcka ovannämnda misstag från tullmyndigheternas sida, även om de är verksamma på importområdet.
- 34 Enligt sökandena är de tillämpliga bestämmelsernas komplexitet den främsta orsaken till att det ifrågavarande misstaget inte kunde upptäckas. Även om det i kommissionens förordning nr 1431/94 angavs att det för utnyttjande av den förmånstullkvot som öppnades genom rådets förordning nr 774/94 krävdes att en importlicens visades upp, innehöll inte den tullkvot som återfinns under löpnummer 18 i bilaga 7 i del 3 i bilaga I till förordning nr 2658/87, i dess lydelse enligt förordning nr 1359/95, genom vilken nya Kombinerade nomenklaturen för varor infördes, någon angivelse härom i den sjätte kolumnen "Övriga betingelser och villkor". Det rör sig med andra ord om en ny tullkvot som regleras i förordning nr 1359/95, som är skild från tullkvoterna i förordningarna nr 774/94 och nr 1431/94, vilket innebär att det var omöjligt för sökandena att fastställa sambandet och därav dra vederbörliga slutsatser.

- 35 Vidare kunde inte misstaget upptäckas på grund av att den tyska tulltaxan, som ändrades genom Eilverteiler den 29 juni 1995, inte innehöll någon hänvisning till förordning nr 1431/94.
- 36 De olika misstag som de olika behöriga tyska myndigheterna som hade hand om problemet begick före och efter de omtvistade importerna, innebär slutligen bekräftelse på såväl bristen på tydlighet och insyn i rättsläget som på att sökandena inte kunde upptäcka misstaget.
- 37 Under dessa omständigheter anser sökandena att de inte hade möjlighet att upptäcka de behöriga tullmyndigheternas misstag, trots sin erfarenhet av handel med fjäderfä. Biegi har tillagt att det var omöjligt för företaget att göra juridiska bedömningar av sambandet mellan de olika förordningarna, eftersom det inte hade tillgång till juridisk sakkunskap. Däremot hade det rätt att i detta avseende förlita sig på de anvisningar som återfanns i den tyska tulltaxan liksom på de upplysningar som lämnades av en representant på högsta nivå vid den myndighet som behandlade frågan.
- 38 För det tredje har sökandena gjort gällande att de har gjort vederbörliga ansträngningar och att de har handlat i god tro. Biegi har tillagt att det, genom att vid ett flertal tillfällen ha begärt upplysningar från de högsta behöriga tyska tullmyndigheterna, har handlat i enlighet med domstolens rättspraxis, enligt vilken det ankommer på den ekonomiska aktör som är osäker på hur tullbestämmelserna skall tillämpas att inhämta all den information som krävs för att få klarhet i frågan (domstolens dom av den 26 juni 1990 i mål C-64/89, Deutsche Fernsprecher, REG 1990, s. I-2535, punkt 22).
- 39 För att bevisa att vederbörliga ansträngningar har gjorts har sökandena anfört att de inte endast förlitade sig på den tyska tulltaxan, utan även begärde upplysningar från behöriga nationella myndigheter, till och med från det tyska finansministe-

riet. De upplysningar som dessa myndigheter lämnade per telefon beträffande att det inte förelåg någon skyldighet att uppvisa en importlicens för den ifrågavarande tullkvoten, skapade berättigade förväntningar hos sökandena som innebar att de hade rätt att handla i enlighet härmed. Dessutom fullgjorde sökandena sin skyldighet att läsa de officiella tidningarna som i sig varken innehöll någon anvisning om kravet på importlicens eller någon hänvisning till förordningarna nr 774/94 och nr 1431/94. Deras fall skiljer sig därför från omständigheterna i domstolens dom av den 26 november 1998 i mål C-370/96, Covita (REG 1998, s. I-7711), som kommissionen felaktigt har åberopat.

40 Sökandena har även gjort gällande att det krävs att ekonomiska beslut angående import av fjäderfäkött fattas snabbt mot bakgrund av att många kvoter på området för dessa produkter fungerar enligt principen "först till kvarn". Det skulle därför vara omöjligt för sökandena att skriftligt i förväg begära ett klagorörande från de olika myndigheterna. En sådan begäran skulle hindra dem från att importera på grund av den tid som förflyter innan svar erhålls.

41 Därutöver anser Biegi att det är tack vare företagets handlande som den tyska tullmyndigheten blev medveten om sitt misstag och ändrade den tyska tulltaxan, den 22 augusti 1995. Kommissionen kunde på så vis undvika ytterligare förluster av importtullar. Biegi har tillagt att det, till skillnad från vad kommissionen har gjort gällande, inte var skyldigt att inhämta information från kommissionen, eftersom tillämpning av tullbestämmelserna omfattas av de nationella tullmyndigheternas behörighet och den berörde endast har rätt att yttra sig. Biegi menar även att kommissionen felaktigt har kritiserat företaget för att inte ha skickat en skriftlig förfrågan till det federala jordbruks- och livsmedelsverket (Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung — BLE), eftersom frågor beträffande hur en WTO-tullkvot som nyligen har införts skall behandlas inte omfattas av nämnda jordbruks- och livsmedelsverks behörighet utan av den centrala tillsynsmyndigheten för tullkvoters behörighet.

- 42 Biegi har slutligen gjort gällande att dess goda tro inte kan ifrågasättas på grund av att, såsom kommissionen har hävdad, dess verkställande direktör Peter Biegi hade kunskap om och erfarenhet på området för fjäderfäkött, genom att han sedan flera år varit ordförande i det tyska förbundet för grossisthandel och internationell handel med vilt och fjäderfä (Deutsche Bundesvereinigung des Wild- und Geflügel-Groß und Außenhandels). Ordförandeskapet i detta förbund utgjorde nämligen endast ett hedersutnämmande och det fanns en person anställd för förvaltningen av och den löpande verksamheten i detta förbund. Peter Biegi deltog aldrig i sammanträdena i de olika kommittéerna i Bryssel och innehade därför inga speciella eller konkreta kunskaper beträffande den omtvistade tullkvoten eller det eventuella sambandet mellan förordningarna nr 1431/94 och nr 1359/95. Biegi har begärt att Peter Biegi och Caspar von der Crone, generalsekreterare i ovannämnda tyska förbund, hörs i frågan i förstainstansrätten.
- 43 I sista hand har sökandena påstått att de har iakttagit samtliga gällande bestämmelser avseende tulldeklarationer.
- 44 Kommissionen har genmält att villkoren för tillämpning av artikel 220.2 b i tullkodexen inte är uppfyllda i förevarande fall och det är följaktligen motiverat att bokföra importtullar i efterhand.
- 45 För det första har kommissionen, mot bakgrund av att det rör sig om misstag som har begåtts av tyska tullmyndigheter, gjort gällande att de enda misstag som är relevanta i den mening som avses i artikel 220.2 b i tullkodexen framgår av den felaktiga lydelsen av den tyska tulltaxan som har upprättats av finansministeriet och den upprepade tullklareringen av de varor som sökandena importerade i juli 1995, där en förmånstull beviljades utan att en importlicens visades upp.
- 46 Däremot har kommissionen uttryckligen ifrågasatt sökandenas påstående, som framlades för första gången i ansökningarna, att de genom sin medarbetare

Steiner mottog felaktiga upplysningar per telefon av den centrala myndigheten för tullkvoter vid Oberfinanzdirektion Köln före de omtvistade importerna.

- 47 Till skillnad från vad sökandena har påstått, har kommissionen gjort gällande att det i de handlingar av den 2 juni 2000 och den 2 augusti 2000 som de tyska tullmyndigheterna har inlämnat till kommissionen, de yttranden av den 8 juni 2001 från Biegi till kommissionen och de yttranden av den 25 juli 1997 från sökandena till Hauptzollamt Bremen-Freihafen, inte hänvisades till upplysningar som skulle ha lämnats per telefon före de omtvistade importerna utan endast till telefonsamtal angående rättsläget den 18 augusti 1995, med andra ord efter de omtvistade importerna. Det samma framgår av protokollet från förhandlingen av den 14 december 1999 vid Finanzgericht Bremen och av Steiners och Papparattis vittnesmål vid denna domstol. Under dessa omständigheter har kommissionen bedömt att sökandenas ansökan om att Steiner och Papparatti skall höras är överflödigt och skall avslås.
- 48 Kommissionen anser under alla omständigheter att de påstådda telefonsamtalen före de omtvistade importerna, vilka har åberopats i ett sent skede av sökandena, om de skulle anses ha ägt rum, inte har någon betydelse i förevarande tvister, eftersom sökandena inte har åberopat dem under det administrativa förfarandet. Vad beträffar de felaktiga upplysningar som lämnades per telefon till sökandena av de tyska tullmyndigheterna i augusti 1995, har kommissionen hävdat att de inte är relevanta inom ramen för talan i de båda målen, vilka är begränsade till de importers som genomfördes i juli 1995.
- 49 I andra hand har kommissionen gjort gällande att de misstag som de tyska tullmyndigheterna begick, utan svårighet kunde ha upptäckts av sökandena.
- 50 Härvid anser kommissionen att de tillämpliga bestämmelserna varken är otydliga eller komplicerade. Förordning nr 1359/95, som sökandena har omnämmt, utgör endast en ändringsförordning till den allmänna förordningen nr 2658/87 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och fyller endast en tillkännagivande

funktion (förslag till avgörande av generaladvokaten Roemer inför dom av den 24 oktober 1973 i mål 9/73, Schlüter, REG 1973, s. 1135, på s. 1163. Syftet med denna förordning är uppenbarligen inte att öppna en ny tullkvot eller att undanröja kravet på importlicens, eftersom detta krav fastställs i förordning nr 774/94 och i tillämpningsförordning nr 1431/94. I artikel 1 i den senare förordningen återfinns sedan juni 1994, med andra ord mer än ett år före de omtvistade importerna, ett krav på uppvisande av en importlicens.

- 51 Vidare har kommissionen gjort gällande att sökandena inte gjort vederbörliga ansträngningar såsom åligger dem enligt fast rättspraxis utan endast har utgått från den tyska tulltaxan och från de upplysningar som påstås ha lämnats per telefon, vilka normalt inte är bindande, av nationella myndigheter. Dessutom har de inte läst eller låtit läsa relevanta officiella tidningar i Europeiska gemenskaperna och de rättsakter som är publicerade i dessa tidningar.
- 52 Härvid har kommissionen framför allt framhållit sökandenas omfattande erfarenhet mot bakgrund att de sedan flera tiotal år saluför och importerar de aktuella varorna. Sökandena är med andra ord särskilt väl placerade för att känna till tillämpliga bestämmelser på området.
- 53 Kommissionen anser vidare att mot bakgrund av att förordningarna nr 1431/94 och nr 1359/95 har publicerats i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 22 juni 1994 respektive den 26 juni 1995, hade sökandena god tid på sig för att, före importdeklarationerna, i rätt tid inlämna en skriftlig förfrågan till de tyska tullmyndigheterna eller till kommissionen, för att få klarhet i huruvida en importlicens krävdes för de omtvistade importerna.

- 54 Kommissionen har slutligen anfört att sökandena inte kan göra gällande god tro med hänvisning till tullkontorens upprepade tullklarering av varorna, trots avsaknaden av importlicenser. Det framgår av fast rättspraxis att ett misstag från tullmyndigheternas sida generellt sett inte leder till ett godtagande av en tulldeklaration vid import (domstolens dom av den 14 maj 1996 i de förenade målen C-153/94 och C-204/94, Faroe Seafood m.fl., REG 1996, s. I-2465, punkt 93).

Förstainstansrättens bedömning

- 55 I enlighet med artikel 220.2 b i tullkodexen skall tre kumulativa villkor vara uppfyllda för att de behöriga myndigheterna skall kunna underlåta att bokföra importtullar i efterhand. Tullarna skall för det första inte ha uppburits på grund av ett misstag från de behöriga myndigheternas sida. Vidare skall det misstag som har begåtts av dessa myndigheter vara sådant att det inte rimligen kunde ha upptäckts av en gäldenär i god tro och slutligen skall denne ha följt bestämmelserna i den gällande lagstiftningen i fråga om tulldeklarationen (se analogt domstolens dom av den 12 juli 1989 i mål 161/88, Binder, REG 1989, s. 2415, punkterna 15 och 16, av den 27 juni 1991 i mål C-348/89, Mecnarte, REG 1991, s. I-3277, punkt 12, av den 4 maj 1993 i mål C-292/91, Weis, REG 1993, s. I-2219, punkt 14, och domen i de ovannämnda förenade målen Faroe Seafood m.fl., punkt 83, domstolens beslut av den 9 december 1999 i mål C-299/98 P, CPL Imperial 2 och Unifrigo mot kommissionen, REG 1999, s. I-8683, punkt 22, och av den 11 oktober 2001 i mål C-30/00, William Hinton & Sons, REG 2001, s. I-7511, punkterna 68, 69, 71 och 72, och förstainstansrättens dom av den 5 juni 1996 i mål T-75/95, Günzler Aluminium mot kommissionen, REG 1996, s. II-497, punkt 42).
- 56 Vad inledningsvis beträffar det första av ovannämnda villkor, skall det konstateras att två misstag har begåtts av de tyska tullmyndigheterna i förevarande fall, nämligen den felaktiga lydelsen av Eilverteiler och tullklareringen av de varor som sökandena importerade i juli 1995, där en förmånstull beviljades utan att en importlicens visades upp.

- 57 Vad beträffar det misstag som består i det tyska finansministeriets och den centrala tillsynsmyndigheten för tullkvoters meddelande av felaktiga upplysningar per telefon till en av sökandenas medarbetare, under augusti 1995, i förevarande fall den 18 augusti 1995, förklarar rätten omgående att det är irrelevant inom ramen för talan i de båda målen, vilkas föremål är begränsat till de importörer som genomfördes i juli 1995. Dessutom har den tyska tullmyndigheten, som en följd av en skriftlig förfrågan från sökandena till finansministeriet den 18 augusti 1995, i sin skrivelse av den 22 augusti 1995 inte bekräftat dessa upplysningar som gavs per telefon och har tydligt angivit att det för utnyttjandet av den omtvistade tullkvoten krävdes att en importlicens uppvisades som stöd för tulldeklarationen.
- 58 I ansökningarna har sökandena påtalat ett annat misstag som skulle bestå i att en tjänsteman vid den centrala tillsynsmyndigheten för tullkvoter meddelade felaktiga upplysningar vad beträffar frågan om kravet på importlicens till sökandenas medarbetare Steiner, före den 13 juli 1995, det vill säga före de omtvistade importörerna. Det skall dock konstateras att oaktat att de anfördes i ett sent skede och deras relevans, som har ifrågasatts av kommissionen, bevisas inte dessa upplysningar per telefon genom de handlingar som har inkommit i målet.
- 59 I de handlingar som sökandena har hänvisat till, nämligen ovannämnda skrivelser med identiskt innehåll av den 2 juni 2000 och av den 2 augusti 2000, som har överlämnats till kommissionen av de tyska tullmyndigheterna, har hänvisning endast gjorts till telefonsamtalet av den 18 augusti 1995. Det samma gäller yttrandet av den 8 juni 2001 från Biegi till kommissionen liksom yttrandet av den 25 juli 1997 från sökandena till Hauptzollamt Bremen-Freihafen. Därutöver, såsom kommissionen med rätta har framhållit, bekräftas dessa påståenden varken av protokollet från förhandlingen av den 14 december 1999 vid Finanzgericht Bremen eller av Steiners och Paparattis vittnesmål vid denna domstol. Av detta protokoll, som för övrigt inte har lämnats till kommissionen under det administrativa förfarandet, framgår det att Steiner har angivit månaderna ”juli/augusti 1995” som en ungefärlig tidpunkt för telefonsamtalet med myndigheterna

för tullkvoter i Düsseldorf, medan Papparatti har hävdat att hon skrev ett meddelande den 21 augusti 1995, ”några dagar efter de telefonsamtal som omnämns däri”. Vid ett sådant förhållande skall det inte beslutas om de åtgärder för bevisupptagning som sökandena har begärt i syfte att Steiner och Papparatti hörs i förstainstansrätten angående detta.

- 60 Vidare skall det påpekas att kommissionen i de omtvistade besluten har bedömt att det andra villkoret för tillämpning av artikel 220.2 b i tullkodexen, som avses ovan i punkt 55, inte var uppfyllt i förevarande fall. Det skall därför utredas huruvida kommissionen på goda grunder har ansett att de misstag som de tyska tullmyndigheterna har begått rimligen kunde ha upptäckts av sökandena.
- 61 Bedömningen av huruvida ett misstag från de behöriga tullmyndigheternas sida hade kunnat upptäckas skall enligt fast rättspraxis göras med hänsyn till misstagets art, de berörda aktörernas yrkeserfarenhet samt de ansträngningar de gjort (domarna i de ovannämnda förenade målen Faroe Seafood m.fl., punkt 99, och Covita, punkt 26, domstolens dom av den 8 april 1992 i mål C-371/90, Beirafrio, REG 1992, s. I-2715, punkt 21, av den 16 juli 1992 i mål C-187/91, Belovo, REG 1992, s. I-4937, punkt 17, av den 1 april 1993 i mål C-250/91, Hewlett Packard France, REG 1993, s. I-1819, punkt 22, av den 19 oktober 2000 i mål C-15/99, Sommer, REG 2000, s. I-8989, punkt 37, och av den 14 november 2002 i mål C-251/00, Ilumitrónica, REG 2002, s. I-10433, punkt 54).
- 62 Vad beträffar misstagets art skall den bedömas bland annat med hänsyn till hur komplicerade eller, tvärtom, tillräckligt lättförståeliga bestämmelserna i fråga är (se domarna i de ovannämnda målen Deutsche Fernsprecher, punkt 20, Belovo, punkt 18, Hewlett Packard France, punkt 23, och Faroe Seafood m.fl., punkt 100) och till den tidsperiod under vilken myndigheternas misstag bestått (se domstolens dom av den 12 december 1996 i mål C-38/95, Foods Import, REG 1996, s. I-6543, punkt 30, och i det ovannämnda målet Ilumitrónica, punkt 56).

- 63 I förevarande fall har bestämmelser om utnyttjandet av den omtvistade gemenskapstullkvoten definierats i rättsakterna om öppnande och förvaltning av nämnda tullkvot och om tillämpningsföreskrifter för den senare, nämligen förordning nr 774/94, i dess lydelse enligt förordning nr 2198/95, och förordning nr 1431/94. I artikel 1 i förordning nr 1431/94, vars tillämpning inte är begränsad i tiden, föreskrivs att all import till gemenskapen enligt denna fleråriga tullkvot skall omfattas av uppvisandet av en importlicens. Dessutom anges i artikel 2 i samma förordning fördelningen av den kvantitet som har fastställts för år 1994 och efterföljande år och i artiklarna 3 och 4 anges föreskrifterna för en ansökan om importlicens. Denna reglering förefaller inte vara komplicerad. För övrigt har inte sökandena bestridit att denna reglering är tillräckligt lättförståelig.
- 64 Sökandena har emellertid påstått att de tillämpliga bestämmelsernas komplexitet följer av kommissionens förordning nr 1359/95 och särskilt av att det i denna förordning vid löpnummer 18 i ovannämnda bilaga 7, från och med den 1 juli 1995, införts en ny WTO-tullkvot med nolltullsats, med en total volym på 15 500 ton kycklingkött som omfattas av samma KN-nummer, utan att hänvisning görs till förordning nr 1431/94 och till skyldigheten att uppvisa en importlicens som har införts genom denna förordning.
- 65 Härvid skall det uppmärksammas att det i förordning nr 1359/95, genom vilken kommissionen publicerade en ny version av Kombinerade nomenklaturen för varor som var tillämplig från och med den 1 juli 1995, i ovannämnda bilaga 7 har upprättats en förteckning över WTO-tullkvoter som skall öppnas av behöriga gemenskapsmyndigheter. Såsom kommissionen på goda grunder har hävdats i de omtvistade besluten, förelåg det inte i något fall en skyldighet att i denna lista hänvisa till de förordningar som är tillämpliga på de tullkvoter som omnämns däri. De hänvisningar till andra tullbestämmelser som återfinns i förordningarna om Kombinerade nomenklaturen och Gemensamma tulltaxan fyller endast en tillkännagivande funktion och innebär inte att dessa bestämmelser omfattas av Gemensamma tulltaxan (se, för ett liknande resonemang, generaladvokaten Roemers förslag till avgörande i det ovannämnda målet Schlüter, s. 1169).

- 66 Med andra ord innebär inte, såsom sökandena har gjort gällande, förordning nr 1359/95 att en ny förmånstullkvot har öppnats från och med den 1 juli 1995 som skulle vara skild från den som återfinns i förordning nr 774/94, i ändrad lydelse. I ovannämnda bilaga 7 till förordning nr 1359/95 har helt enkelt angivits en tullkvot med en volym på 15 500 ton som, med undantag för den franska versionen av förordning nr 774/94 i vilken en volym på 15 000 ton felaktigt angivits, redan återfanns i övriga språkversioner och bland annat i den tyska versionen av denna förordning liksom i bilaga 1 till förordning nr 1431/94. Denna tullkvot har därefter behållits genom förordning nr 2198/95, efter det avtal som har slutits inom ramen för förhandlingarna i Uruguayrundan (se andra skälet i denna förordning), som trädde i kraft samtidigt som förordning nr 1359/95. Det är emellertid klarlagt att denna senare förordning varken har ändrat eller *a fortiori* upphävt förordningarna nr 774/94, i ändrad lydelse, och nr 1431/94. Under dessa omständigheter är det osannolikt att två förmånstullkvoter, med samma volym, avseende samma KN-nummer och med samma ursprung, skulle ha öppnats vid samma tidpunkt, nämligen den 1 juli 1995, varav den första, den som anges i förordning nr 774/94, i ändrad lydelse, var underkastad kravet på uppvisande av en importlicens, medan den andra, som anges i förordning nr 1359/95, inte var det.
- 67 För att bedöma misstagets art skall det även beaktas att de behöriga tullmyndigheternas misstag inte bestod. Nämnade myndigheter rättade felet efter mycket kort tid, nämligen inom en månad efter att ha begått det. Det ifrågavarande problemet förefaller således inte ha varit svårt att lösa (se, *a contrario*, domarna i de ovannämnda målen Belovo mot kommissionen, punkt 18, Faroe Seafood m.fl., punkterna 7 och 104, Foods Import, punkt 30, och Ilumitrónica, punkterna 56–58).
- 68 Även vid antagandet att förordning nr 1359/95 kan anses tyda på en viss komplexitet avseende de tillämpliga bestämmelserna, som har inneburit att sökandena har fått en felaktig uppfattning beträffande kravet att uppvisa en importlicens vid utnyttjandet av den omtvistade kvoten, skall det utredas huruvida sökandena rimligen kunde ha upptäckt detta misstag, med hänsyn till

deras yrkeserfarenhet och de ansträngningar som det åligger dem att göra i enlighet med den rättspraxis som har nämnts ovan i punkt 61.

- 69 Vad gäller den berörda aktörens yrkeserfarenhet finns det enligt fast rättspraxis anledning att undersöka om det rör sig om en yrkesmässig verksamhet, där den huvudsakliga verksamheten består av import och export, och om aktören redan hade en viss erfarenhet av handel med varorna i fråga (domstolens domar i de ovannämnda målen Deutsche Fernsprecher, punkt 21, Belovo, punkt 19, och Hewlett Packard France, punkt 26, samt domstolens dom av den 28 juni 1990 i mål C-80/89, Behn Verpackungsbedarf, REG 1990, s. I-2659, punkt 14).
- 70 I förevarande fall står det klart att sökandena tillhör denna kategori av erfarna ekonomiska aktörer. De återfinns bland huvudimportörerna av kycklingkött i Tyskland och har angivit att de har erfarenhet av handel med fjäderfä. För övrigt har de inte bestridit kommissionens påstående att de är mycket aktiva på detta område sedan flera tiotal år.
- 71 Sökandena har dock gjort gällande att de trots sin yrkeserfarenhet endast innehade begränsad kunskap om bestämmelserna avseende den aktuella kvoten, vilket omöjliggjorde för dem att fastställa sambandet mellan dels förordningarna nr 774/94 och nr 1431/94, dels den nya versionen av Kombinerade nomenklaturen som antogs genom förordning nr 1359/95. Härigenom har sökandena emellertid erkänt att de kände till de bestämmelser som är tillämpliga avseende nämnda kvot. Eftersom sökandena dessutom redan hade utövat liknande verksamhet, och därmed hade erfarenhet av import av de aktuella varorna, och det vid import av nämnda varor sedan år 1994 har krävts att en importlicens skall visas upp, skall sökandena anses ha haft kännedom om betydelsen av nämnda licens för att kunna utnyttja den fleråriga tullkvoten för dessa varor.

- 72 Denna slutsats, som innebär att sökandena inte endast kunde ha fastställt ett samband mellan förordningarna nr 774/94 och nr 1431/94 och förordning nr 1359/95, utan även faktiskt hade fastställt ett sådant samband, bekräftas av den osäkerhet de kände i detta avseende liksom av hur de agerade gentemot de olika tyska tullmyndigheterna under augusti 1995 för att undanröja nämnda osäkerhet och erhålla närmare information om innebörden av de aktuella bestämmelserna. Under dessa omständigheter är det inte nödvändigt att besluta om de åtgärder för bevisupptagning som har begärts av sökandena i syfte att Peter Biegi och Caspar von der Crone skulle höras i förstainstansrätten för att visa att sökandenas kunskaper på området var begränsade såsom påståtts.
- 73 Vad beträffar den aktuella ekonomiska aktörens ansträngningar, framgår det av fast rättspraxis att det ankommer på den aktör som är osäker på om det krävs importlicens för att kunna utnyttja en förmånstullkvot, att inhämta all den information som krävs för att få klarhet i frågan (se domarna i de ovannämnda målen Deutsche Fernsprecher, punkt 22, och Hewlett Packard France, punkt 24).
- 74 I förevarande fall har sökandena framför allt påstått att de har gjort ansträngningar genom att ha konsulterat den tyska tulltaxan, i dess lydelse enligt Eilverteiler, som inte innehöll någon anvisning avseende krav på importlicens för utnyttjandet av den omtvistade tullkvoten.
- 75 I detta avseende skall det erinras om att, i enlighet med rättspraxis utgör gemenskapens tillämpliga tullbestämmelser, från och med deras offentliggörande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*, den enda materiella rätten på området, som alla förväntas känna till. En tulltaxa, såsom den tyska tulltaxan, som har upprättats av nationella myndigheter utgör därmed endast en anvisning vid tullklareringen och är uteslutande av upplysande karaktär. Därav följer att en ekonomisk aktör vars verksamhet i huvudsak består av import och export och som redan har en viss erfarenhet på området, skall inhämta information, genom att läsa relevanta officiella tidningar, om den gemenskapsrätt som är tillämplig på

den verksamhet som utövas. En sådan aktör kan följaktligen inte uteslutande grunda sig på den anvisning som återfinns i en nationell tulltaxa för att fastställa tillämplig tullsats (se domarna i de ovannämnda målen Binder, punkt 19, Behn Verpackungsbedarf, punkterna 13 och 14, och William Hinton & Sons, punkt 71).

- 76 Sökandena har vidare gjort gällande att de har gjort ansträngningar genom att ha vänt sig till olika tullmyndigheter som lämnade felaktiga upplysningar per telefon avseende kravet på en importlicens såväl före som efter de omtvistade importerna. Denna information skapade berättigade förväntningar som innebar att de hade rätt att agera.
- 77 Detta argument kan inte godtas mot bakgrund av resonemanget ovan i punkterna 57–59. Oberoende av huruvida de påstådda upplysningarna per telefon faktiskt har lämnats eller inte och oberoende av deras bevisvärde, har de endast bekräftat Eilverteiler. Vidare är inte nämnda upplysningar relevanta för sökandenas skyldighet att uppmärksamt läsa relevanta texter som har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* och att, i den mån som osäkerhet föreligger avseende deras betydelse, inhämta all den information som krävs för att få klarhet i om denna osäkerhet är befogad.
- 78 Slutligen skall det argument tillbakavisas som innebär att sökandena inte förfogade över tillräckligt lång tid för att skriftligen begära ett klagande av rättsläget från berörda myndigheter, med hänsyn till de långa svarsfristerna vid en sådan begäran och mot bakgrund av att många kvoter på fjäderfäområdet fungerar enligt principen ”först till kvarn”.
- 79 Om de berörda aktörernas agerande endast påverkades av ekonomiska hänsyn, såsom dem som sökandena har anfört, skulle kravet på vederbörliga ansträngningar såsom det har fastställts i rättspraxis urholkas.

- 80 Vidare hade relevanta bestämmelser i förordningarna nr 774/94 och nr 1431/94, avseende importlicens, offentliggjorts och blivit tillämpliga ett år före de omtvistade importerna. Även förordning nr 1359/95 offentliggjordes den 26 juni 1995, med andra ord tre veckor före Biegis omtvistade import i juli 1995 och fyra veckor före Commonfoods import. Sökandena förfogade således över tillräckligt lång tid före de omtvistade importerna för att skriftligen kunna vända sig till behöriga tyska tullmyndigheter eller till kommissionen, i syfte att undanröja osäkerheten och få klarhet i de tillämpliga bestämmelserna. Det är emellertid klarlagt att sökandena inte har agerat på detta sätt i rätt tid.
- 81 Sökandenas påstående att ett svar på en skriftlig förfrågan nödvändigtvis skulle ta lång tid i anspråk, vilket skulle hindra dem från att iaktta de frister som följer av principen ”först till kvarn”, är inte relevant för bedömningen av huruvida sökandena, i egenskap av erfarna ekonomiska aktörer, har gjort vederbörliga ansträngningar i förevarande fall. Dessutom har sökandenas påstående beträffande längden på svarsfristen för en skriftlig förfrågan inte visat sig stämma i förevarande fall. Det är klarlagt att sökandena erhöll ett skriftligt svar inom fyra dagar, genom den ovan nämnda skrivelsen av den 22 augusti 1995, på den skriftliga förfrågan till det tyska finansministeriet efter de omtvistade importerna, som ägde rum den 18 augusti 1995.
- 82 Under dessa omständigheter skall sökandena inte anses ha gjort vederbörliga ansträngningar såsom de är skyldiga att göra i egenskap av erfarna aktörer på området för import av de ifrågakvarande varorna.
- 83 Av det ovanstående följer att kommissionen hade fog för att anse att det andra av de kumulativa villkor som föreskrivs i artikel 220.2 b i tullkodexen inte hade uppfyllts i förevarande fall och att det var motiverat att bokföra importtullar i efterhand avseende de omtvistade importerna.

- 84 Följaktligen kan talan i de båda målen inte vinna bifall på den första grunden.

Den andra grunden: Åsidosättande av proportionalitetsprincipen

Parternas argument

- 85 Sökandena har gjort gällande att de överklagade besluten innebär ett åsidosättande av proportionalitetsprincipen, mot bakgrund av att kommissionen har ålagt de ekonomiska aktörerna en överdriven skyldighet att göra ansträngningar samtidigt som den har underlåtit att klargöra rättsläget genom en enkel hänvisning, i förordning nr 1359/95, till förordningarna nr 774/94 och nr 1431/94.
- 86 Kommissionen har genmält att sökandenas argumentation överensstämmer med den som har framställts inom ramen för den första grunden och som innebär att förordning nr 1359/95 skulle vara oklar. Under alla omständigheter kan, enligt kommissionen, inte bokföring av importtullar i efterhand utgöra ett åsidosättande av proportionalitetsprincipen, när villkoren för tillämpning av artikel 220.2 b i tullkodexen inte, såsom i förevarande fall, är uppfyllda.

Förstainstansrättens bedömning

- 87 När villkoren för tillämpning av artikel 220.2 b i tullkodexen inte är uppfyllda, utgör inte bokföring av importtullar i efterhand ett åsidosättande av proportionalitetsprincipen (domen i de ovannämnda förenade målen Faroe Seafood m.fl., punkt 114).

- 88 Eftersom villkoren för tillämpning av artikel 220.2 b i tullkodexen inte var uppfyllda i förevarande fall, utgör inte bokföring, genom de omtvistade besluten, av tullar i efterhand avseende de omtvistade importerna i sig ett åsidosättande av proportionalitetsprincipen.
- 89 Följaktligen kan talan i de båda målen inte vinna bifall på den andra grunden.

Den tredje grunden: Åsidosättande av principerna om god förvaltningssed och likabehandling

Parternas argument

- 90 Sökandena har gjort gällande att kommissionen, genom att anta de omtvistade besluten, har åsidosatt de gemenskapsrättsliga principerna om god förvaltningssed och likabehandling. De omtvistade besluten skiljer sig, till nackdel för sökandena, från ett tidigare beslut, av den 24 mars 2000, i ett liknande fall (REC 11/98).
- 91 Kommissionen anser att det påstådda åsidosättandet av principen om god förvaltningssed inte har motiverats av sökandena och därmed inte är relevant.

- 92 Vad beträffar åsidosättandet av principen om likabehandling eller icke-diskriminering, har kommissionen anfört att förfarandet REC 11/98 och de omtvistade förfarandena (REC 4/00 och 4/01) inte är jämförbara. Tullmyndigheternas misstag i förfarande REC 11/98 bestod inte uteslutande av offentliggörandet av en felaktig nationell tulltaxa, utan även och framför allt av att de franska tullmyndigheterna under två år godtog ett mycket högt antal importdeklarationer med felaktig tullsats. Följaktligen är varken misstagets art, varaktighet eller antalet berörda importter jämförbara med de omtvistade förfarandena.

Förstainstansrättens bedömning

- 93 Det skall inledningsvis konstateras att inget har anförts till stöd för invändningen avseende ett påstått åsidosättande av principen om god förvaltningssed och talan skall därför inte bifallas på den grunden.
- 94 Vidare vad beträffar invändningen avseende principen om likabehandling, skall det erinras om att denna princip, enligt fast rättspraxis, innebär att lika situationer inte får behandlas olika såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling (se domstolens dom av den 13 november 1984 i mål 283/83, Racke, REG 1984, s. 3791, punkt 7, och av den 12 december 2002 i mål C-442/00, Fogasa, REG 2002, s. I-11915, punkt 32).
- 95 I förevarande fall har sökandena påstått att de omtvistade besluten skiljer sig från ett tidigare beslut som kommissionen antog den 24 mars 2000 i förfarande

REC 11/98 och som sökandena anser vara liknande. I detta beslut har kommissionen ansett att det inte var motiverat att bokföra importtullar i efterhand.

96 Förfarande REC 11/98 är emellertid inte jämförbart med förevarande förfaranden, såsom kommissionen har påpekat och vilket sökandena inte har bestridit vare sig under det skriftliga förfarandet eller under förhandlingen.

97 Följaktligen kan talan i de båda målen inte vinna bifall på den tredje grunden.

98 Av det ovanstående följer att talan i de båda målen skall ogillas.

Rättegångskostnader

99 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökandena har tappat målet, skall dessa förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i enlighet med kommissionens yrkande.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen)

följande dom:

- 1) **Talan i de båda målen ogillas.**
- 2) **Sökandena förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.**

Tiili

Mengozzi

Vilaras

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 17 september 2003.

H. Jung

Justitiesekreterare

V. Tiili

Ordförande